

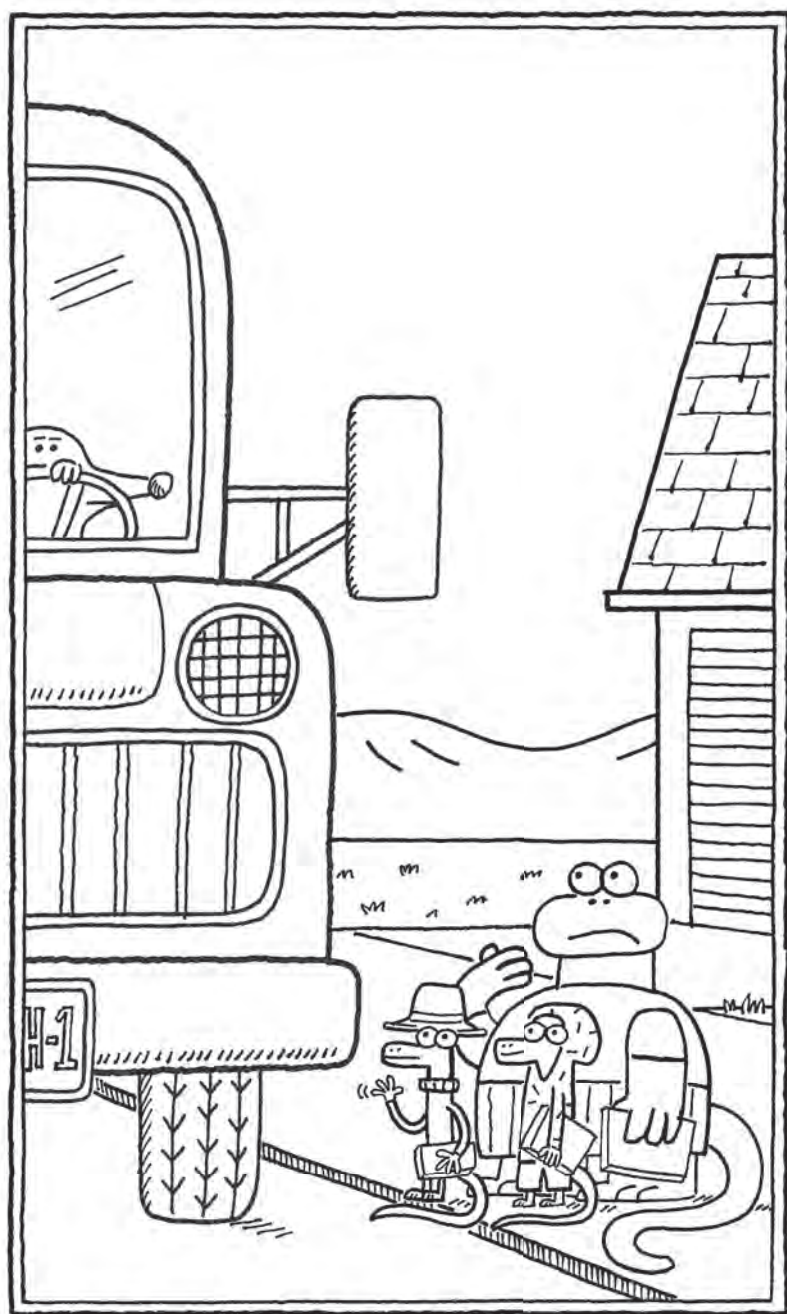
DANIËL DRAAGT EEN HOED

Twée hagedissen keken naar de hoed van een derde hagedis terwijl ze op de schoolbus stonden te wachten. De hoed was roze, maar dat was het probleem niet.

‘Hij is roze,’ zei Zack tegen Daniël, die de hoed droeg.

‘Ik hou van roze,’ zei Daniël.

‘Weet ik,’ zei Zack. Hij keek nog steeds bezorgd naar de hoed, zonder dat hij precies wist waarom, hoewel het dus niets met de kleur te maken had. Daniël hield van roze. Dat was algemeen bekend, net zoals het algemeen bekend was dat Zack bijvoorbeeld van alle mogelijke soorten aardappelgerechten hield. ‘Als je een hoed zou dragen had ik wel verwacht dat-ie roze zou zijn.’

‘Weet ik!’ zei Daniël, nog altijd glimlachend. Hij keek naar Alicia. ‘Vind je hem mooi?’

‘Ik vind hem eerder zalmkleurig,’ zei Alicia.

‘Ik heb nog nooit een zalm ontmoet!’ zei Daniël.

Niemand van hen had ooit een zalm ontmoet. Vissen ontmoette je niet zomaar. Ze hadden hun eigen scholen* in hun eigen buurten, in meren en rivieren en in de oceaan. Ze hoorden bij een totaal andere wereld.

‘Waarom heb je een hoed op?’ vroeg Zack, nog altijd ongemakkelijk.

‘Vind je hem niet mooi?’ vroeg Daniël. Hij klonk nu ook bezorgd.

‘Nee, nee!’ zei Zack. ‘Ik vind hem wel mooi. Hij is cool. Roze is cool.’

‘Een zalm is ook cool,’ zei Alicia.

‘Maar?’ vroeg Daniël, wat oplettender dan anders.

* Dit is geen woordgrapje vanwege ‘scholen vis’. Woordgrapjes worden hier niet getolereerd. Vissen hadden letterlijk hun eigen basisscholen en middelbare scholen. Het is geen woordgrapje. Woordgrapjes zijn te erg voor woorden.

‘Nou,’ zei Zack. ‘Zijn hoeden niet alleen iets voor vogels?’

‘Is dat een regel?’ vroeg Daniël, oprecht benieuwd.

Daarop zwegen de drie hagedissen. Want, nee, het was niet echt een regel... Maar toch *leek* het wel alsof er een regel was. Was iets een regel als het niet echt ergens was opgeschreven, maar als het iets was wat iedereen gewoon wist en waar iedereen zich aan hield?

‘Huh,’ zei Zack.